

ΤΟ ΤΑΣΕΙΑΙ

Πῆρες τὸν ὄγρό σου, βασιλῆα πατέρα,
ἔτσι νὰ τοῦ δείξης τὰ χωριὰ κεῖ πέρα
ὅπου δίχως μάχη πῆρε σὲ μιὰ μέρα
μὲ τοῦ Τρικούπη τὸ σπαθί.



Ἀχ! πότε θὲ νᾶλθῃ, βασιλῆα πατέρα,
ἡ εὐλογημένη καὶ μεγάλ' ἡμέρα,
ποῦ χωριὰ θὰ πάρῃ περὶ ψηλὰ ὅσα πέρα
μὲ τὸ δικό του τὸ σπαθί;

Κωνστ. Σπυρ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Ἐκτός τοῦ συνωστισμοῦ καὶ τῶν ἀπωθήσεων, τὰς ὁποίας ὑπέστην ἀποπειραθεὶς ἐν τῷ Στρατοδικεῖῳ νὰ κορέσω τὴν ἑλληνικὴν περιεργίαν μου, ἐκτός τῆς οὐχὶ μοναδικῆς ἀνοησίας, ἣν διέπραξα καθ' ὅλον μου τὸν βίον νὰ ἀναγνώσω ἐν τῇ Πρωτῇ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Λεβίδου, καὶ ἄλλο τι μοὶ συνέβη κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ὡχλήθην ὑπὸ στομαχικῶν διχταράξεων.

Νεαρός ἀσκληπιᾶδης ἐξ ἐκείνων, οὗς καθ' ἑκάστην κατασκευάζει μετ' ἐπαίγων ἡ Ἰατρικὴ λεγομένη Σχολὴ καὶ ἡ δημοσιογραφία, ἀπέδωκε τὸ πάθησά μου τοῦτο εἰς φοβερὰν πολυφαγίαν· ἀλλ' ὅπως εἶναι ἡμαρτημένη ἡ γνώμη αὕτη μαρτυρεῖ ἡ χρηματικὴ ἀνκιμία, ἣν σχεδὸν πάντες ὑφιστάμεθα οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸ μέλλον Χρηματιστηρίον τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ κατ' ἐμὲ ὁμολογῶ, μὲ εὐσυνειδησίαν μεγαλειτέραν ἐλεγκτοῦ τελωνεῖου, ὅτι τοῦτο ἦτο ἄφρευκτον ἀποτέλεσμα τῶν συνωστισμῶν, τῶν ἀπωθήσεων, τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Λεβίδου καὶ τῆς ἀναγνώσεως μεθ' ἡρωϊκῆς ὑπομονῆς πρὸς τὴν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Πολίτου γραμματικῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Κόντου.



Ἀφῆσας εἰς ἄλλους τὴν ἀνέυρεσιν τῶν ἀφορμῶν καὶ πρῶτων αἰτίων, ἐξῆλθον εἰς μικρὴν περίπατον, ἐλπίζων νὰ εὕρω δι' αὐτοῦ μικρὴν ἀνακούφισιν. Κατέληξα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ὅχι βεβιαίως διὰ νὰ ἀκούσω μουσικὸν τι τεμάχιον, ἀλλ' ὅπως ἀποφύγω τὸν ὀχληρὸν κονιορτὸν ἀσφαλὸς ἐλπίσας ἐπὶ τὴν δημοτικὴν μέριμναν, ἥτις ὀσημέραι αὐξάνει. . . ἕνεκα τῶν ἐπικειμένων ἐκλογῶν.

Μετά τινος στιγμῆς ἀκούω ὀπισθέν μου βρυχηθμούς, μηχανοθμούς, ὠρυγὰς καὶ εἴ τι ἄλλο δύναται τις νὰ ἀκούσῃ, ἐκ διπλῶν καὶ τετραπλῶν ζῶν ἀφ' οὗτου μάλιστα τὰ τελευταῖα ἔπαυσαν τῇ βουλῇ τοῦ Διὸς νὰ ὦσι φωνήεντα. Ἦτο ὑπερμεγέθης ἄρκτος, ἐκ τοῦ στόματος τῆς ὁποίας καλῶς προεφύλαττε τὸν ἰδιοκτήτην καὶ τοὺς πέριξ σιδηροὺς κλοιούς· ἐσύρετο δι' ἀλύσεως ὑπὸ ἀποτροπαίου τὴν μορφὴν ἐκλογέως τοῦ κ. Στάιλωρ, ὅστις, ὁπαδός, φαίνεται, τῆς ἰσότητος, ἔφεραν οἶονεὶ φουστανέλλαν ἰσῆς καθαριότητος πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς περιφερομένης ἄρκτου διὰ τυμπανίου προσεκαλοῦντο οἱ περίεργοι ὅπως θαυμάσῃ τὴν νοημοσύνην τοῦ ζῴου· ὀφείλω πανδημῶς νὰ ὁμολογήσω, ἄνευ οὐδεμιᾶς συμπαθείας προσωπικῆς, τὴν φιλομουσίαν τῆς ἀστυνομίας.

Δύο κλητῆρες, φέροντες τὸ χρῶμα τῆς αἰδοῦς, μόνον ἐπὶ τῆς ῥάχεως καὶ τῆς ῥινός, κεχηνότες προσεῖχον εἰς τὸ ἀξιοπερίεργον θέαμα. Εἰς τὴν βραγχυνώδη ἐρώτησιν τοῦ ὑπηκόου τῆς Βουλγαρικῆς ἀνθηγεμονείας, πῶς κάνουνε τὰ κορίτσα ὅταν βλέπουνε τοὺς ἀγαπητικούς τους; ἀντετάσσετο ὑπὸ τοῦ ζῴου ἰσχυρὸς βρυχηθμός, ὅστις ἀσβεστον παρῆγε γέλωτα εἰς τὸ εὐγενὲς κοινὸν τῆς πρωτευούσης. Ἐσκαπτόμην νὰ ἀναχωρήσω, ὅτε εἶδον ἀπερχόμενον τὸν βρωμερώτερον ὀδηγὸν μετὰ τῆς βρωμερᾶς ἄρκτου του.



Δὲν εἶχον παρῆλθαι αἱ τελευταῖαι ἐντυπώσεις ὅτε βλέπω ἔμπροσθέν μου λημκλέον παῖδα λαβόντα ὕψος γνωστοῦ ῥήτορος, ἔχοντος τὸ μονοπῶλιον τῶν ὑπαιθρίων λόγων κατὰ τὰς παρχμονὰς τῶν ἐκλογῶν, καὶ ἀρξάμενον διὰ τῆς ἀπαγγελίας μετὰ στόμφου στίχων γνωστοῦ ποιητοῦ, οἵτινες τίποτε περισσώτερον τίποτε ὀλιγώτερον δὲν προέτρεπον παρὰ:

νὰ 'μποῦμε ὅλοι
μέσα σ'τὴν Πόλιν.

Ἐὰν δι' ἐπιστρατείας ὀκταμήνου θὰ ἐπετυγχάνετο τοῦτο, ὁ ποιητὴς ἀφίκετο εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὴν πολιτικὴν περίνοιαν τοῦ κ. Δηληγιάννη. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπομείνω. Ἀπεφάσισα νὰ θέσω τέρμα εἰς τὰ δημόσια ταῦτα θεάματα καὶ ἀνεχώρησα δρομαίως κατευθυνόμενος εἰς τὸν οἶκόν μου· ἀλλ' ὁ κακὸς μου δαίμων μὲ παρεκλόυθησε καὶ μέχρις αὐτοῦ. Καθ' ὁδὸν συνήντησα δέκα (ἀριθ. 10) ἐπαίτας Γκραβαρίτας ἔχοντας τὰ σκέλη αὐτῶν ἀνισώτερα τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τὰς χεῖράς των στρεβλωτέρας ἀπὸ πολλὰ κοινοβουλευτικὰ ἐπιχειρήματα. Παρετήρησα κύνα θνησιμαῖον καὶ πρὸ πέντε ἡμερῶν τοῦλάχιστον ὁδωδότα, φοβηθεὶς δὲ μήπως συναντήσω καὶ τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον, ἐπιμελῶς ἀπέφυγον νὰ διέλθω τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

Κ. Χ. Χ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Καθόμαστε 'ς τὸν κῆπο πλάϊ-πλάϊ,
ἡ ἀνοιξὶ τριγύρω μας γελᾷ,
ἡ τύχῃ ὅλη μ' ἄστρα κεκτημένη
προβάλλει 'ς τὰ κατάμαντρα ἔντυμνη.



Μυρίζουν τὰ τριαντάφυλλα τ' Ἀπρίλη
παρόμοια μὲ τὰ δροσερά σου χεῖλη,
ρυφούλαις λεμονιαῖς μωσχοβολοῦν
καὶ οἱ γρύλλοι ὅλοι γιὰ μᾶς κρυφομιλοῦντε.



Δογάκια τῆς ἀγάπης ἀραδιάζει
τ' ἀηδὸν ποὺ μιλεῖ καὶ ἀναστενάζει
σωπαίτω ἐγὼ 'ς τὸν ὄμο σου γεμμένον
ἀπ' ἀνοιξὶ καὶ ἀγάπῃ μαγεμένον.



Γιὰ μιὰ στιγμὴ σφαλῶ τὰ βλέφαρά μου
καὶ ἔτσι θαρρῶ πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ χαρὰ μου,
ἡ μυρωδιαίς, τὰ ῥόδα τ' ἀνθισμένα
ἀπὸ τὴν εὐμορφίᾳ σου εἶνε βγαλμένα.

